

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 888

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 29 septembrie 2004

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
369.	—	697.	—
— Lege privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992	1-4	— Decret pentru promulgarea Legii privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992	4
REPUBLICĂRI			
		Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice	5-8

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — (1) Ministerul Justiției este autoritatea centrală din România pentru ducerea la îndeplinire a obligațiilor stabilite prin Convenția asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 30 septembrie 1992, denumită în continuare *Convenție*.

(2) În calitate de autoritate centrală română, Ministerul Justiției cooperează cu autoritățile centrale ale celorlalte state părți la Convenție și colaborează cu instituțiile și autoritățile române cu atribuții în domeniul de aplicare a Convenției.

Art. 2. — (1) Soluționarea cererilor adresate de către persoana fizică, instituția sau organismul interesat din oricare stat parte la Convenție, pentru înapoierea copilului aflat pe teritoriul României ca urmare a unei deplasări sau rețineri ilicite în sensul art. 3 din Convenție, este de competența instanței judecătorești.

(2) Instanța competentă pentru soluționarea cererilor prevăzute la alin. (1) este Tribunalul pentru minori și familie București.

Art. 3. — (1) Cererea-tip se adresează de către persoana fizică, instituția sau organismul interesat ori de către autoritatea centrală a statului parte la Convenție

autorității centrale române. Aceasta verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 8 alin. 2 din Convenție și, dacă este cazul, în termen de 10 zile de la primirea cererii, va solicita reclamantului completarea acesteia sau, după caz, a actelor doveditoare.

(2) Autoritatea centrală sesizată potrivit alin. (1) se va adresa de îndată instanței judecătorești competente cu o cerere având ca obiect înapoierea minorului, iar, în cazul în care reprezentarea se face prin avocat, va pune la dispoziție acestuia toate actele necesare promovării acțiunii. La cerere se vor anexa cererea-tip completată și toate actele doveditoare transmise de statul solicitant.

Art. 4. — Dacă autoritatea centrală română are indicii că minorul a cărui înapoiere se solicită se află pe teritoriul altui stat parte la Convenție, va transmite cererea direct și fără întârziere autorității centrale a aceluia stat, informând despre aceasta autoritatea centrală solicitantă sau, după caz, reclamantul.

Art. 5. — Prevederile art. 3 nu exclud posibilitatea ca reclamantul să sesizeze direct instanța judecătorească competentă. În cazul în care cererea se întemeiază pe prevederile Convenției, citarea autorității centrale române este obligatorie.

Art. 6. — (1) Cauzele având ca obiect soluționarea cererilor de înapoiere a unui copil aflat pe teritoriul României în condițiile art. 3 din Convenție se soluționează de urgență.

(2) Participarea procurorului este obligatorie.

Art. 7. — (1) Reprezentarea reclamantului din străinătate în fața instanțelor române se face prin avocat sau de către autoritatea centrală română.

(2) Autoritatea centrală română poate facilita, la cererea reclamantului, obținerea asistenței juridice din partea unui avocat român.

(3) Asistența juridică gratuită se acordă potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă și Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 8. — (1) Reclamantul din străinătate este obligat să indice domiciliul ales în România unde urmează a i se face toate comunicările privind procesul. În lipsa unui domiciliu ales, comunicarea actelor se realizează prin intermediul autorității centrale române și al autorității centrale a statului în care reclamantul își are reședința.

(2) Soluționarea cererii se va face în contradictoriu cu persoana despre care se susține că a luat sau a reținut minorul, cu citarea autorității tutelare de la domiciliul acesteia și a autorității centrale române.

Art. 9. — (1) În fața instanței pot fi prezentate orice documente și informații legate de cauză atât de părți, cât și de către autoritatea centrală română.

(2) Instanța poate ține seama de legea și de hotărârile judiciare sau administrative străine pertinente, fără a fi nevoie să recurgă la procedurile specifice de recunoaștere a hotărârii străine. De asemenea, instanța va putea solicita reclamantului prezentarea unei hotărâri sau a unui alt document emanând de la autoritățile statului în care copilul își are reședința obișnuită, care să ateste, dacă legea statului respectiv permite aceasta, faptul că deplasarea copilului de pe teritoriul aceluia stat ori reținerea a avut loc prin încălcarea unui drept privind încredințarea, atribuit potrivit legii statului străin.

(3) Ascultarea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani este obligatorie. Copilul care nu a împlinit vârsta de 10 ani va putea fi audiat, dacă instanța consideră necesar.

(4) În toate situațiile, la audierea copilului va participa un psiholog din cadrul direcțiilor generale de asistență

socială și protecția copilului de la nivelul sectoarelor municipiului București, care va redacta, la cererea instanței, un raport psihologic.

Art. 10. — (1) Instanța poate lua oricare dintre măsurile prevăzute de legislația în vigoare pentru protejarea copilului, pe întreaga durată a procesului.

(2) Instanța, prin ordonanță președințială, poate dispune ridicarea pașaportului și/sau obligarea de a depune o cauțiune, dacă există motive care să justifice temerea că autorul aducerii sau reținerii ilicite a copilului pe teritoriul României ar putea părăsi țara împreună cu minorul. Măsura ridicării pașaportului se dispune pe o durată determinată ori până la încetarea motivelor care au justificat-o. O copie de pe hotărâre se comunică Direcției Generale de Evidență Informatizată a Persoanei din subordinea Ministerului Administrației și Internelor.

Art. 11. — (1) Dacă instanța constată că deplasarea sau reținerea copilului pe teritoriul României este ilicită în sensul art. 3 din Convenție, va dispune înapoierea copilului în țara în care acesta își are reședința obișnuită.

(2) Instanța va fixa, în chiar cuprinsul hotărârii, un termen pentru executarea obligației de înapoiere a copilului, sub sancțiunea unei amenzi civile în favoarea statului român, cuprinsă între 5 milioane lei și 25 milioane lei.

(3) Suportarea cheltuielilor pentru înapoierea minorului se stabilește conform art. 26 alineatul ultim din Convenție.

(4) Prin excepție de la dispozițiile alin. (1), instanța poate dispune oricare altă măsură prevăzută la art. 12 și 13 din Convenție.

Art. 12. — (1) Motivarea hotărârii se face în termen de 10 zile de la pronunțare.

(2) Hotărârea este supusă recursului la Curtea de Apel București, Secția pentru minori și familie, în termen de 10 zile de la comunicare.

Art. 13. — (1) O copie de pe hotărârea pronunțată potrivit art. 11 va fi comunicată autorității centrale române.

(2) Autoritatea centrală română, pe toată durata termenului stabilit de instanță potrivit art. 11 alin. (2), va urmări dacă obligația de înapoiere a copilului este respectată de persoana obligată la aceasta. În acest scop, autoritatea centrală română are dreptul să participe, prin reprezentant, la oricare dintre procedurile și demersurile legale necesare pentru înapoierea copilului și poate solicita relații de la instituțiile și autoritățile implicate.

(3) În cazul în care obligația de înapoiere a copilului nu este executată de bunăvoie în termenul stabilit de instanță, la expirarea acesteia autoritatea centrală română va solicita instanței comunicarea titlului executoriu către organele fiscale, pentru punerea în executare a amenzii.

Art. 14. — (1) Dacă nici după aplicarea amenzii prevăzute la art. 11 alin. (2) hotărârea judecătorească de înapoiere a copilului în țara reședinței sale obișnuite nu este executată voluntar, se procedează la executare silită, conform Codului de procedură civilă.

(2) În procedura de executare silită citarea autorității centrale române este obligatorie.

(3) În mod excepțional, la cererea expresă a autorității centrale a statului solicitant, autoritatea centrală română poate formula, în numele persoanei fizice, autorității sau al organismului interesat, o cerere de punere în executare silită a hotărârii de înapoiere a copilului aflat ilicit pe teritoriul României, dacă persoanei fizice, autorității sau organismului în cauză nu i s-a acordat asistență juridică gratuită în condițiile art. 7 alin. (3).

(4) Instanța sesizată cu cererea de executare silită poate obliga pe cel care refuză înapoierea copilului să plătească în favoarea statului o amendă civilă de la

500.000 lei la 1.000.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu ori, la cererea celui îndreptățit, îl poate autoriza pe acesta să preia, el însuși sau prin reprezentant, copilul aflat ilicit pe teritoriul României și să-l înapoieze în țara reședinței sale obișnuite pe cheltuiala debitorului. În acest din urmă caz persoana îndreptățită va putea obține, prin intermediul autorității centrale române, concursul organelor de poliție, al jandarmeriei sau al altor agenți ai forței publice, precum și al altor autorități ori instituții a căror cooperare este necesară. Dispozițiile art. 580³ și, respectiv, ale art. 580² din Codul de procedură civilă sunt aplicabile.

Art. 15. — (1) În aplicarea art. 15 din Convenție, la cererea unei autorități judiciare sau administrative a unui stat parte la Convenție, instanța română poate pronunța o hotărâre prin care să se confirme dacă, potrivit legislației române, deplasarea ori reținerea copilului având reședința obișnuită în România, pe teritoriul aceluia stat, s-a făcut cu încălcarea vreunui drept privind încredințarea.

(2) În soluționarea cererii instanța va putea să ateste, după caz:

a) titularul drepturilor cu privire la copil;

b) conținutul și limitele drepturilor cu privire la copil, potrivit legii române;

c) dacă, în raport cu elementele menționate, în sensul legii române, deplasarea copilului de pe teritoriul României sau reținerea lui în afara acestui teritoriu a respectat drepturile privind încredințarea copilului ori dacă persoana căreia îi era încredințat copilul avea dreptul să încuviințeze sau să se opună deplasării copilului în afara teritoriului României ori reținerii lui în afara acestui teritoriu;

d) oricare alt aspect determinant pentru a stabili dacă deplasarea sau reținerea copilului în afara teritoriului României este ilicită în sensul art. 3 din Convenție.

(3) Cererea se primește de autoritatea centrală română și se depune de către aceasta la instanța competentă potrivit art. 2 alin. (2).

(4) Hotărârea se dă fără citarea părților, în camera de consiliu, pe baza hotărârilor judecătorești pronunțate cu privire la copil, a oricăror alte înscrisuri transmise de autoritatea competentă a statului solicitant conform art. 30 din Convenție, precum și pe baza anchetei sociale efectuate de autoritatea tutelară competentă potrivit legii române. Dispozițiile Codului de procedură civilă privind procedura necontencioasă sunt aplicabile în mod corespunzător.

(5) Hotărârea nu este supusă nici unei căi de atac și se comunică autorității judiciare sau administrative solicitante, prin intermediul autorității centrale române.

Art. 16. — (1) În aplicarea art. 1 lit. b) și art. 21 din Convenție, persoana fizică, instituția sau organismul interesat din oricare stat parte la Convenție poate solicita autorității centrale române acordarea asistenței pentru organizarea sau protejarea exercitării dreptului de vizitare a unui minor având reședința pe teritoriul României.

(2) Cererea va fi însoțită de actele doveditoare ale dreptului de vizitare stabilit prin hotărâre a autorității judiciare sau administrative competente potrivit legii statului solicitant, fără a fi necesară vreo procedură specială de recunoaștere a acesteia.

Art. 17. — (1) Autoritatea centrală română va lua legătura cu persoana în a cărei încredințare se află copilul și va încerca, direct sau prin intermediul unor specialiști, soluționarea pe cale amiabilă a cererii privind exercitarea dreptului de vizitare. Ea va atrage atenția persoanei în a cărei încredințare se află copilul asupra sancțiunilor ce pot

fi aplicate potrivit prezentei legi, în cazul refuzului de a permite de bunăvoie exercitarea dreptului de vizitare.

(2) Autoritatea centrală română va putea solicita participarea autorității tutelare, a altor autorități ori instituții a căror cooperare o consideră necesară pentru organizarea exercitării dreptului de vizitare.

(3) În cazul în care demersurile de soluționare amiabilă a cererii nu dau rezultat, autoritatea centrală română va lua măsurile necesare în vederea punerii în executare silită a dreptului de vizitare, la cererea expresă a titularului dreptului. Dispozițiile art. 11 alin. (2), ale art. 13 și 14 se aplică în mod corespunzător.

Art. 18. — (1) În cazul în care copilul la care se referă cererea privind exercitarea dreptului de vizitare refuză constant contactul cu unul dintre părinți sau manifestă sentimente de aversiune față de acesta, instanța poate dispune, în funcție de vârsta copilului, ca acesta să urmeze un tratament de consiliere psihologică pe o durată ce nu poate depăși 3 luni.

(2) Cererea poate fi formulată oricând după sesizarea autorității centrale române cu o cerere privind exercitarea dreptului de vizitare, de către oricare dintre părinți, de către persoana căreia îi este încredințat copilul sau de către autoritatea centrală română.

(3) Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, în camera de consiliu, cu citarea părinților, a persoanei căreia îi este încredințat copilul și a autorității centrale române. Dispozițiile art. 9 alin. (3) sunt aplicabile.

(4) Durata și conținutul tratamentului de consiliere psihologică sunt stabilite de psiholog, în baza încheierii instanței și după o evaluare psihologică inițială a copilului. Psihologul va comunica instanței durata tratamentului, precum și, dacă este cazul, modificarea acesteia.

(5) După finalizarea tratamentului psihologul va întocmi un raport privind evaluarea psihologică finală și îl va comunica instanței.

Art. 19. — (1) Dacă se solicită ca exercitarea dreptului de vizitare să se facă prin deplasarea minorului în afara teritoriului României, autoritatea centrală română va sesiza instanța judecătorească competentă potrivit art. 2 alin. (2).

(2) Soluționarea cererii se va face cu citarea persoanei căreia îi este încredințat minorul, a autorității tutelare în a cărei circumscripție se află reședința minorului și a autorității centrale române. Dispozițiile art. 7 și ale art. 9 alin. (3) și (4) sunt aplicabile.

(3) Instanța îl va putea încuviința exercitarea dreptului de vizitare prin deplasarea copilului în afara teritoriului României numai dacă din probele administrate rezultă că există garanții pentru a asigura înapoierea de bunăvoie a copilului. Instanța va putea obliga pe reclamant la depunerea unei cautiuni.

(4) Prin hotărâre se va dispune cu privire la suportarea cheltuielilor prilejuite de exercitarea dreptului de vizitare în conformitate cu art. 26 alineatul final din Convenție.

Art. 20. — În funcție de împrejurări, autoritatea centrală română poate solicita fie autorității centrale a statului în care urmează să se afle minorul pe durata vizitei, fie ambasadei ori consulatului României din acel stat, să acorde asistență și cooperare pentru verificarea condițiilor în care are loc vizita și pentru a asigura readucerea copilului în țară la sfârșitul perioadei de vizită.

Art. 21. — În îndeplinirea obligațiilor sale, autoritatea centrală română poate, după caz:

a) să sesizeze ori să solicite cooperarea organelor de poliție, a jandarmeriei, a consiliului local sau a oricăror autorități competente pentru localizarea copilului despre

care are indicii că a fost adus sau reținut ilicit pe teritoriul României;

b) să sesizeze autoritățile competente cu atribuții în domeniul protecției copilului pentru a lua, dacă este cazul, măsurile necesare de protecție a copilului adus sau reținut ilicit pe teritoriul României;

c) să încerce soluționarea pe cale amiabilă a conflictului ivit sau să propună părților să apeleze la mediere;

d) să inițieze și să stabilească forme de colaborare cu avocați specializați în materia reglementată prin Convenție și prin prezenta lege, precum și cu psihologi specializați în psihologia copilului;

e) să coopereze, în limita competențelor, cu instanța judecătorească pentru soluționarea în termen cât mai scurt a cererilor adresate autorităților române în temeiul Convenției.

Art. 22. — (1) Cererile formulate în temeiul Convenției sunt scutite de orice taxă.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 15 septembrie 2004.
Nr. 369.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**pentru promulgarea Legii privind aplicarea Convenției
asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii,
adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România
a aderat prin Legea nr. 100/1992**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 14 septembrie 2004.
Nr. 697.

R E P U B L I C Ă R I**LEGEA Nr. 60/1991*)
privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice****CAPITOLUL I
Dispoziții generale**

Art. 1. — Libertatea cetățenilor de a-și exprima opiniile politice, sociale sau de altă natură, de a organiza mitinguri, demonstrații, manifestații, procesiuni și orice alte întruniri și de a participa la acestea este garantată prin lege. Asemenea activități se pot realiza numai pașnic și fără nici un fel de arme.

Adunările publice — mitinguri, demonstrații, manifestații, competiții sportive, procesiuni și altele asemenea —, ce urmează să se desfășoare în piețe, pe căile publice ori în alte locuri în aer liber, se pot organiza numai după declararea prealabilă prevăzută de prezenta lege.

Pentru competițiile sportive internaționale, precum și pentru manifestațiile sportive internaționale, declararea prealabilă este obligatorie, indiferent de locul de desfășurare a acestora.

Art. 2. — Adunările publice trebuie să se desfășoare în mod pașnic și civilizată, cu protecția participanților și a mediului ambiant, fără să stânjenească folosirea normală a drumurilor publice, a transportului în comun, cu excepția celor autorizate, funcționarea instituțiilor publice sau private, a celor de învățământ, cultură și sănătate, a unităților economice ori să degenereze în acțiuni turbulente de natură a pune în primejdie ordinea și liniștea publică, siguranța persoanelor, integritatea corporală, viața sau bunurile acestora ori ale domeniului public, și nu pot fi continuate după ora 23,00, caz în care intră sub incidența dispozițiilor Legii nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Nu trebuie declarate în prealabil adunările publice al căror scop îl constituie manifestațiile cultural-artistice, sportive, religioase, comemorative, cele ocazionate de vizite oficiale, precum și cele care se desfășoară în exteriorul sau în incinta sediilor ori a imobilelor persoanelor juridice de interes public sau privat. În cazul în care organizatorii adunărilor publice nesupuse declarării prealabile dețin indicii sau date că desfășurarea lor s-ar putea solda cu acte de dezordine ori că ar putea să ducă la manifestații violente, au obligația să solicite din timp primarilor, unităților de jandarmi competente teritorial și poliției locale sprijin de specialitate.

Art. 4. — Primarul municipiului, orașului sau comunei, unitățile de jandarmi competente teritorial și poliția locală sunt obligate să asigure condițiile necesare în vederea desfășurării normale a adunărilor publice, iar organizatorii au obligația să întreprindă acțiunile ce se impun pentru ca acestea să se desfășoare în conformitate cu prevederile art. 2.

Art. 5. — Organizarea și desfășurarea adunărilor publice sunt interzise în imediată apropiere a gărilor, porturilor,

aeroporturilor, stațiilor de metrou, spitalelor, obiectivelor militare, a unităților economice cu instalații, utilaje sau mașini cu grad ridicat de pericol în exploatare.

De asemenea, este interzisă desfășurarea simultană a două sau mai multe adunări publice distincte, în același loc sau pe aceleași trasee, indiferent de caracterul acestora.

**CAPITOLUL II
Declararea prealabilă a adunărilor publice**

Art. 6. — Pentru organizarea adunărilor publice solicitantii se vor adresa, în scris, primarului unității administrativ-teritoriale pe a cărei rază urmează să se desfășoare adunarea.

Art. 7. — Organizatorii adunărilor publice vor depune declarația scrisă la primăriile municipale, orașenești sau comunale pe al căror teritoriu acestea urmează să se desfășoare, cu cel puțin 3 zile înainte de data desfășurării acestora, în care trebuie să menționeze denumirea sub care este cunoscut grupul organizator, scopul, locul, data, ora începerii și durata acțiunii, traseele de afluire și defluire, numărul aproximativ al participanților, persoanele împuternicite să asigure și să răspundă de măsurile de organizare, serviciile pe care le solicită din partea consiliului local, a poliției locale și jandarmeriei, potrivit modelului prezentat în anexă.

Art. 8. — Se înființează comisia de avizare a cererilor de organizare a adunărilor publice la nivelul tuturor consiliilor locale, formată din primar, secretarul comunei sau al orașului, după caz, reprezentanți ai poliției și ai jandarmeriei.

În cazuri justificate, cu acordul organizatorilor, comisiile de avizare pot să modifice unele elemente cuprinse în declarația prealabilă a acestora.

Art. 9. — Sunt interzise adunările publice prin care se urmărește:

a) propagarea ideilor totalitare de natură fascistă, comunistă, rasistă, șovină sau ale oricăror organizații terorist-diversioniste, defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la ură națională sau religioasă, incitarea la discriminare, la violență publică și la manifestații obscene, contrare bunelor moravuri;

b) organizarea unei lovituri de stat sau altei acțiuni contrare siguranței naționale;

c) încălcarea ordinii, siguranței sau moralității publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor ori punerea în pericol a sănătății acestora.

Art. 10. — Primarul localității, la propunerea comisiei de avizare, poate interzice organizarea adunărilor publice atunci când:

a) deține date de la organele specializate, din care rezultă că desfășurarea acestora ar duce la încălcarea prevederilor art. 2;

*) Republicată în temeiul art. II din Legea nr. 31/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 15 martie 2004, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 60/1991 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 25 septembrie 1991 și a fost modificată și completată prin:

— Ordonanța Guvernului nr. 55/1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 29 august 1994, aprobată prin Legea nr. 129/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 21 decembrie 1994;

— Legea nr. 31/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 15 martie 2004;

— Legea nr. 208/2004 pentru completarea art. I din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004.

b) în perioada, locul și pe traseele unde acestea ar urma să se desfășoare se execută lucrări edilitar-gospodărești de amploare.

În termen de două zile primarul este obligat să comunice organizatorilor decizia de interdicere, care poate fi contestată în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare.

Art. 11. — Decizia prin care se interzice desfășurarea adunării publice se comunică în scris organizatorului, cu arătarea motivelor care au determinat-o, în termen de 48 de ore de la primirea declarației scrise.

CAPITOLUL III

Obligații privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice

SECȚIUNEA I

Obligațiile organizatorilor și participanților la adunările publice

Art. 12. — Organizatorii adunărilor publice sunt obligați:

a) să înregistreze declarațiile de desfășurare a adunărilor publice la unitățile de jandarmi competente teritorial, cu cel puțin 48 de ore înainte;

b) să stabilească persoanele responsabile pentru conducerea adunărilor publice;

c) să asigure un dispozitiv propriu de ordine format din personal purtând însemne distinctive, stabilite împreună cu comandantul unității de jandarmi care asigură măsurile de ordine publică;

d) să delimiteze spațiul de desfășurare a adunărilor publice prin semne distinctive și vizibile, iar când acestea se desfășoară în deplasare, să ia măsuri pentru limitarea spațiului de circulație ocupat;

e) să achite anticipat, pe bază de deviz și factură, contravaloarea serviciilor și a amenajărilor solicitate consiliilor locale pentru desfășurarea normală a adunărilor publice;

f) să stabilească traseele de afluire și defluire a participanților și să ia măsuri ca ocuparea spațiilor destinate desfășurării adunărilor publice să aibă loc cu puțin timp înainte de ora începerii activităților, iar părăsirea lor să se facă imediat după ora limită stabilită;

g) să ia măsuri pentru interdicerea participării la adunările publice a persoanelor care au asupra lor băuturi alcoolice sau care se află sub influența acestora;

h) să ia măsuri pentru îndepărtarea participanților care, prin modul de manifestare, tulbură ordinea și liniștea publică, iar când aceștia nu se supun, să îi semnaleze organelor de poliție;

i) să întrerupă imediat adunarea publică atunci când constată că au intervenit fapte de natura celor prevăzute la art. 2; după restabilirea ordinii adunarea publică poate continua în limita timpului inițial aprobat;

j) să interzică participarea la adunările publice a persoanelor care au asupra lor arme de orice fel, materiale explozive sau incendiare, substanțe iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant, dispozitive pentru șocuri electrice ori alte obiecte ce pot fi folosite pentru acțiuni violente sau de tulburare a desfășurării normale a acestora.

În cazul în care participanții la adunări publice au formulat petiții sau memorii, acestea pot fi prezentate autorităților publice destinate de un grup de maximum 10 persoane.

Art. 13. — Participanții la adunările publice sunt obligați:

a) să respecte recomandările făcute de organizatorii adunărilor publice, împuterniciții acestora sau organele de ordine;

b) să se abțină de la acțiuni de natură a împiedica desfășurarea normală a adunărilor publice și să nu incite la asemenea acțiuni prin viu grai, manifeste sau alte mijloace audiovizuale;

c) să nu introducă sau să aibă, în timpul adunărilor publice, obiecte de natura celor prevăzute la art. 12 alin. 1 lit. g) și j);

d) să părăsească imediat adunările publice sau locul unde acestea se desfășoară, când au fost somați de către organizatori, împuterniciții acestora sau organele de poliție;

e) să nu participe la adunări publice în stare de ebrietate, să nu consume și să nu distribuie băuturi alcoolice sau droguri.

Art. 14. — Este interzis ca persoane sau grupuri de persoane care nu au legătură cu adunările publice organizate să se infiltreze în rândul demonstranților, cu scopul de a tulbura normala desfășurare a acestora.

SECȚIUNEA a II-a

Obligațiile primăriilor

Art. 15. — Primăriile municipale, orășenești sau comunale sunt obligate:

a) să stabilească prin decizie și să aducă la cunoștință publică, în termen de 5 zile de la publicarea prezentei legi, locurile ce cad sub incidența dispozițiilor art. 5;

b) să asigure, contra cost, serviciile și amenajările tehnice solicitate în vederea desfășurării normale a adunărilor publice;

c) să interzică desfacerea băuturilor alcoolice în locurile destinate desfășurării adunărilor publice, în imediata apropiere sau, când consideră necesar, chiar în întreaga localitate, pe toată durata acestora;

d) să întreprindă orice alte măsuri legale de natură a asigura caracterul pașnic și civilizat al adunărilor publice;

e) să restituie sumele avansate potrivit art. 12 lit. e), dacă adunarea publică a fost interzisă din alte motive decât cele prevăzute în art. 9 sau care nu sunt imputabile organizatorilor.

CAPITOLUL IV

Asigurarea ordinii pe timpul desfășurării adunărilor publice

Art. 16. — Comandanții organelor locale de poliție și jandarmerie sau persoanele desemnate de aceștia au obligația de a asigura protecția participanților și de a stabili împreună cu organizatorii măsurile ce trebuie luate pentru desfășurarea adunărilor publice declarate, în condiții de deplină ordine.

Art. 17. — În cazul în care adunările publice își pierd caracterul pașnic și civilizat, poliția și trupele de jandarmi vor interveni pentru împiedicarea sau neutralizarea manifestărilor ce tulbură grav ordinea și liniștea publică, pun în pericol viața, integritatea corporală a cetățenilor, a trupelor de ordine sau amenință cu devastări ori distrugerii de clădiri și alte bunuri de interes public sau privat.

Art. 18. — În cazurile prevăzute de art. 17, organele de ordine vor interveni folosind, în condițiile legii și în raport cu situațiile create, mijloacele tehnice din dotare.

Art. 19. — Intervenția în forță va fi aprobată de prefect sau de înlocuitorul acestuia la solicitarea comandantului forțelor de jandarmi care asigură măsurile de ordine publică la locul adunării publice.

Aprobarea intervenției în forță nu este necesară în cazul în care asupra forțelor de ordine se exercită violențe care

pun în pericol iminent viața, integritatea corporală sau sănătatea acestora ori a altor persoane sau când există indicii temeinice că participanții pregătesc sau au comis o faptă ilegală.

Art. 20. — Folosirea forței se va face numai după avertizarea și somarea participanților de a se dispersa, de către ofițerul de jandarmi desemnat ca șef al dispozitivului de ordine. Pentru executarea dispersării se lasă la dispoziție participanților un timp corespunzător, determinat în raport cu numărul acestora și cu căile de afluire.

Avertizarea și somarea nu sunt necesare în cazul în care asupra organelor de ordine se exercită violențe ori acestea se află într-un pericol iminent.

Art. 21. — Avertizarea constă în folosirea de semnale sonore sau luminoase și atragerea atenției participanților, prin mijloace de amplificare sonoră, asupra necesității dispersării lor și respectării legii.

Art. 22. — Dacă, după avertizare, participanții nu s-au împrăștiat, se spun prin mijloacele de amplificare sonoră cuvintele „Prima somație: Atențiune, vă rugăm să părăsiți..., vom folosi forța“, urmate de semnale sonore și luminoase.

Dacă, după trecerea perioadei de timp necesare pentru împrăștiere, se constată că prima somație a rămas fără rezultat, se trece la folosirea ultimei somații, prin rostirea cuvintelor „Ultima somație: Părăsiți..., se va folosi forța“, urmate de semnale sonore și luminoase.

Pentru perceperea somațiilor de către toți participanții, înainte de folosirea mijloacelor de împiedicare sau constrângere, se emite un semnal luminos prin rachetă de culoare roșie.

Art. 23. — În caz de absolută necesitate, când se impune folosirea armelor de foc de către organele de ordine, în condițiile legii, se repetă, în prealabil, ultima somație și semnalul luminos prin rachetă de culoare roșie.

Art. 24. — Folosirea mijloacelor de împiedicare sau constrângere va înceta de îndată ce s-a realizat degajarea spațiilor, împrăștierea participanților și s-a restabilit ordinea publică.

CAPITOLUL V

Sanctiuni

Art. 25. — Încălcarea dispozițiilor prezentei legi atrage, după caz, răspunderea disciplinară, contravențională, civilă sau penală.

Art. 26. — Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să întrunească elementele constitutive ale unor infracțiuni:

a) organizarea și desfășurarea de adunări publice nedeclarate, neînregistrate sau interzise;

b) nerespectarea orelor de desfășurare, traseelor de deplasare sau locului și perimetrului destinat adunării publice;

c) neluarea de către organizatori a măsurilor de întrerupere a adunării publice, când constată că au intervenit fapte de natura celor prevăzute în art. 2;

d) participarea la adunări publice nedeclarate sau interzise și urmate de refuzul părăsirii locurilor de desfășurare a acestora, la avertizările și somațiile organelor de ordine făcute potrivit legii;

e) instigarea prin orice mijloace, inițierea sau recurgerea la acțiuni violente sau alte manifestări, cu intenția de zădărniciere ori tulburare, în orice mod, a adunărilor publice;

f) refuzul de a părăsi imediat adunarea, dacă măsura a fost dispusă de conducătorii acțiunilor;

g) organizarea sau participarea la contramanifestații desfășurate în același timp și în același loc cu adunările publice declarate, indiferent de modul lor de exprimare;

h) introducerea sau desfacerea băuturilor alcoolice în locurile destinate desfășurării adunărilor publice, pe toată durata acestora;

i) refuzul de a părăsi imediat adunarea la solicitarea organelor de ordine, potrivit legii.

Contravențiile prevăzute la alin. 1 lit. a)–c) se sancționează cu amendă de la 10.000.000 lei la 100.000.000 lei, iar cele prevăzute la lit. d), e), f), g), h) și i), cu amendă de la 5.000.000 lei la 50.000.000 lei.

Pentru contravențiile de la lit. a)–c) se sancționează, după caz, organizatorii sau persoanele fizice responsabile pentru conducerea adunărilor publice.

Art. 27. — Contravențiile prevăzute la art. 26 se constată de polițiști, ofițerii și subofițerii de jandarmi, precum și de primari sau de împuterniciții acestora, anume desemnați.

Art. 28. — Dispozițiile prezentei legi, referitoare la constatarea și sancționarea contravențiilor, se completează cu cele ale Legii privind stabilirea și sancționarea contravențiilor*) și ale Legii pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, în ce privește închisoarea contravențională**).

Art. 29. — Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani introducerea sau portul, de către persoanele participante în locurile destinate desfășurării adunărilor publice, al armelor de orice fel, materialelor explozive sau incendiare, substanțelor iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant ori al altor asemenea materiale, substanțe sau obiecte.

Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă, opunerea cu violență față de organizatori, împuterniciții acestora sau față de forțele de ordine ori împiedicarea lor de a-și exercita atribuțiile legale privind asigurarea ordinii în desfășurarea adunărilor publice.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 30. — Prezenta lege intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pe aceeași dată se abrogă Decretul-lege nr. 2/1990 cu privire la organizarea adunărilor publice și Decretul-lege nr. 39/1990 privind unele măsuri referitoare la desfășurarea adunărilor publice, precum și orice alte dispoziții contrare.

*) Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor a fost abrogată prin Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare.

Potrivit art. 48 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, ori de câte ori într-o lege specială sau în alt act normativ anterior se face trimitere la Legea nr. 32/1968, aceasta se va socoti făcută la dispozițiile corespunzătoare din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

**) De la data intrării în vigoare a Legii de revizuire a Constituției României nr. 429/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 29 octombrie 2003, potrivit art. III alin. (1) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 108/2003 pentru desființarea închisorii contravenționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 26 octombrie 2003, referirea la sancțiunea închisorii contravenționale se consideră făcută la sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității ori de câte ori o lege sau o ordonanță prevede că o contravenție se sancționează cu închisoarea contravențională alternativ cu amenda.

DENUMIREA ORGANIZATORULUI

Nr. din

Către,

.....

(primărie)

— domnului primar —

Vă facem cunoscut că în ziua de luna anul, între orele și, în localitatea, județul, locul se va desfășura o adunare publică organizată de către noi.

La adunare vor participa circa persoane.

Traseele de acces spre locul adunării, precum și cele de dispersare vor fi

Scopul adunării publice îl constituie manifestarea (aprobării, azeziunii sau protestului) în legătură cu

Vă asigurăm că adunarea se va desfășura în mod pașnic și civilizată.

Din partea noastră sunt împuterniciți să asigure și să răspundă de măsurile privind buna organizare a adunării, astfel încât aceasta să se desfășoare în condiții pașnice, civilizate și să nu degenereze în acte de violență, domnii:

—

—*)

Personalul desemnat de noi să execute măsuri de ordine pe parcursul desfășurării adunării și pe trasee va purta următorul însemn distinctiv:

În sprijinul bunei desfășurări a adunării, solicităm din partea primăriei și a organelor de poliție luarea următoarelor măsuri:

.....

.....

.....

Semnătura și ștampila
organizatorului

*) Se vor indica numele, prenumele, alte date de identificare ale persoanelor împuternicite să răspundă de organizare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”